

РЕШЕНИЕ

№ 7052

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **689** по описа за **2025** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А.- [населено място] срещу Решение №5145/25.11.2024 година, постановено по н.а.х.д.№13942/2024 година по описа на СРС,121 състав отменящо Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено в електронната система за събиране на пътни такси по чл.10,ал.1, от Закона за пътищата № [ЕГН] от 03.08.2021 година, с който на „ПИМК“ ООД – [населено място], [община], област П. наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл.187а,ал.2,т.3 във връзка с чл.179,ал.3б от ЗДВП за извършено нарушение на чл.102,ал.2 от ЗДВП .

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че нарушението не е извършено,тъй като липсва санкционна норма към датата на извършване на нарушението, ката неправилно е анализирал приложените по делото доказателства. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на Електронния фиш. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът– А. редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена , която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация- „ПИМК“ ООД редовно и своевременно призван, не изпраща представител, но от процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки, в които се изразява становище за неоснователност на жалбата и се претендират направените по делото разноски.

СП редовно и своевременно призвана, се представлява от прокурор М., която намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 03.08.2021 година в 11,50 часа е установено нарушение с ППС специален автомобил И. АД 410 Т с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 41 000, брой оси 4, екологична категория ЕВРО 6, без ремарке в Столична община за движение на път А-6 км 50+427 с посока Нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като е посочено, че за ППС не заплатена изцяло пътната такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата - предвид липсата на маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването, Нарушението е установено с устройство 10181 представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км 50+427.

Настоящият съдебен състав не споделя извода на СРС, че към датата на извършване на нарушението А. не е имало правомощия да издава електронни фишове и там да санкционира нарушителя, защото посочената норма е в сила от 01.01.2019 година и същата предоставя право на А. да издава електронни фишове.

Съгласно чл. 187а. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) от ЗДВП- При установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател - от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице. Алинея втора сочи, че ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция, както следва: по чл. 179, ал. 3 - в размер 300 лева, по чл. 179, ал. 3а - в размер 1800 лева, по чл. 179, ал. 3б - в размер 2500 лева Нормата на чл.187(3б) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 16.08.2019 година, сочи, че собственик на пътното превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозно средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е

юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лева. Съгласно чл. 189ж от ЗДВП(Нов - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура".

От анализа на цитираните правни разпоредби е видно, че установяването на нарушението с електронен фиш е допустимо, а не както е приел СРС, но решението следва да бъде оставено в сила като краен резултат предвид отмяна на Електронния фиш, но по допълнителни съображения.

Съгласно чл. 179, ал. 3 б ЗДВП собственик на пътено превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.

Легално определение на понятието „Т. такса“ е дадено в чл. 2 т. 7 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета

от 17 юни 1999г. относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури - „Т. такса" означава определена сума, която се заплаща във връзка с превозно средство, въз основа на изминатото разстояние по дадена инфраструктура и в зависимост от типа превозно средство, заплащането на която дава право на същото превозното средство да използва инфраструктурата“.

От анализа е видно, че дължимите суми се определят според няколко отделни обстоятелства свързани с характеристиките и на превозното средство, и на пътният участък. Съгласно чл. Член 9а от посочената Директива 1999/62/ЕО –„ Държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Приложената в настоящия случай санкционна разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 и чл. 179, ал. 3б ЗДВП предвижда налагането на имуществена санкция в абсолютно определен размер от 2500 лева. Макар и Държавите-членки да са компетентни да изберат санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи. В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на ПЕС, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на

принципа на примат /решение от 09 март 1978 г., S. SA, 106/77, E.:EU:C:1978:49, т. 21-24 от цитираната практика/.

Размерът на санкциите следва да бъде съответен на нарушението и да бъде пропорционален на преследваната цел, а при избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничителната /решение от 19 октомври 2016, EL-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, т. 39 и цитираната съдебна практика/. От това следва, че принципът на пропорционалност изисква, от една страна, наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от друга страна, при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая /решение от 4 октомври 2018 г., D. U.-I. S. L. L. N&N, C-384/17, E.:EU:C:2018:810, т. 45/.

Абсолютната липса на пропорционалност на преследваната от законодателя цел и липса на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, съобразявайки неговите особености, изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество, дори прозира и в обстоятелство, че независимо от налагането на административното наказание, санкционираният правен субект дължи и заплащането на съответна такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата. Същата се изчислява като се приема, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл. 10, ал. 6. В случая изчислената такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата е в размер на 133 лева, а наложената на дружеството имуществена санкция от 2 500 лв. надвишава този размер повече от 18 пъти. По делото не са налични данни за какво време и разстояние е използван републиканският път от превозното средство, а за да бъде освободен от административнонаказателна отговорност на жалбоподателя е предложено да заплати компенсаторна такса в размер на 750,00 лева, чийто размер също е в абсолютна стойност и се определя според техническите характеристики на превозното средство. Налагането на глоби и имуществени санкции с фиксиран размер за всяко нарушение, без възможност да бъде преценявана тежестта на самото нарушение е в разрез с принципа на пропорционалност. В светлината на практиката на СЕС, на Решение от 22 март 2017 г., по съединени дела Е.-Т. К.. С -497/15, S.-G. К.. С-498/15, E.:EU:2017:229 , т. 50 от цитирана практика, изрично е изведено, че: „.....член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания като разглежданата в главното производство национална правна уредба, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.“

Воден от изложените принципни постановки настоящият състав намира, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3б ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от собствениците/ползвателите на превозни средства такси. Санкциите следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи, но и преценени през принципа на пропорционалност, а при липсата на съобразена с така посоченото санкция, с оглед

предвиденото административно наказание в абсолютно определен/фиксиран размер, то санкционата разпоредба на 179, ал. 3б ЗДвП следва да остане неприложена.

Посоченото се подкрепя от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. съгласно което: „ член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.Ето защо, санкционната норма на чл. 179, ал. 3б ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, а именно – глоба или имуществена санкция в размер 2500 лева, следва да остане неприложена.

В контекстна на изложеното настоящият съдебен състав намира предявената касационна жалба за неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по касация следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за касационно производство в размер на 420 лева – адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 5145/25.11.2024 година, постановено по н.а.х.д.№13942/2024 година по описа на СРС,121 състав.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ“ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА „ПИМК“ ООД– С.МАРКОВО СУМАТА ОТ 420 ЛЕВА–АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД АССГ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2

